

CATIFES AMB ENCANT

Un relat de: [MariaM](#)

En arribar a casa em descalço; és el primer que faig, i més avui que, durant tot el dia, no m'he tret els botins de taló alt. Uf! Quin descans, respiro alleugerida mentre em deixo caure al sofà. Em miro els peus, bellugo els dits i sembla que em parlin, no els acabo d'entendre. Tot estirant-me els faig lliscar per terra. Sento quelcom de diferent i, sobtadament, se'm fa comprensible el seu llenguatge. Abans que no pas jo, han trobat a faltar la catifa de llana que en el període d'hivern, ocupa una bona part de la sala d'estar. El seu tacte suau, la disposició en acollir-los i com n'acaricia les plantes, no te res a veure amb el parquet que ara ha quedat a la vista.

Aquest matí, els transportistes habituals, han passat a recollir-les, la de la saleta i un parell més. Les netejaran i se les quedaran fins que arribi la tardor. Em pregunto si realment cal aquet trasbals de posar i treure, possiblement, amb passar l'aspiradora sovint n'hi hauria prou i ara no les enyoraríem, ni els meus peus ni jo. Es clar que, ben mirat, faria massa calor. Vagarejava, tan sols, es nota que estic cansada.

Però, vaja, això m'ha fet pensar en el valor de les coses petites que ens acompanyen cada dia i que ens passen desapercebudes. Les catifes; deixant de banda la mida, algunes són un xic grans, la de la saleta en particular, em porta una pila de records; d'experiències viscudes al seu damunt, agombolada per la seva escalfor. De les pràctiques de ioga he conservat el costum d'anar per terra, d'asseure-m'hi i, també, d'altres assanes/postures, potser menys místiques i més terrenals, diguem-ne.

Mentre em deixava dur pel món empíric dels records, he tingut un sobresalt; dintre meu ha sonat una alarma. Vinga parlar de catifes...sense solta ni volta, i tal vegada, era un avís que m'arribava de l'inconscient. N'hauré fet una de grossa?

En un moment determinat, que ara no ve al cas d'explicar el quin ni el perquè, en el revers de la catifa tan anomenada i sobrevalorada, allà on hi havia l'etiqueta d'origen i qualitat, etiqueta gran i quadrada, hi vaig guardar, ben encabit, un sobre amb uns bitllets de color morat, varis... ben amagats.

Ara el que cal és deixar de sanglotar, de fer la ploramiques. Demà al matí, a primera hora, hi aniré abans no obrin la botiga, a veure si sóc a temps d'evitar la catàstrofe.

Que en sóc de babaua, perquè, aquests diners són estalviats, cotitzats, declarats...no pertanyen pas a fons "extracomptables", o com sigui que en diuen ara, caram!